

rast, et ma tähhendada tahhan, et keif mo meled täieste selged ollid. — Ja kui ma sedda keif watafin, tõusis mulle se mõtte, et sest kedagi wigga woiks olla, kui siin nattokeesse tukkaastaks; ma woiks jo trahteris sohwa nurka heita ja unnes siin olla. Mul olli just niisammafuggune tundminne, nago sellel, kes unnes ennast tahhab ligutada, ja ommeti ei sa. Tahtsin prowi tehha: mo käsfi olli keppi nuppo otsas — kas saan kät keppi nuppo pealt ärra. — Jah, ota enne! — Wallo ei tundnud ma kusfagil, agga mo kättel ei olnud ligutamisfe wõimo; mo käsfi jäi keppi nuppo otsa, nago olleks ta naeltega senna kinni lödud. Tallad ei wõtnud ka parremaks ühti sõnna kuulda; watafin sabaste peale, need ollid nago pu algude otsas. Wahhete wahhel tundsin ma kõrwade ugamist, mo lõualuud kisti kirristamisega kokko; agga lapsed, koerad, kormikandja eit, neid keiki näggin ma weel, muud kui Ahwrika soldat olli ärra, tüttarlaps olli rohho peale istund ja watas ühhe kunstlikko ma-aluse wirtso wirtsumist.

Ma näggin keif, kuulsin keif, märkasin keif, agga keige mo soonte ja liikmette wõim olli kaddund — minne otsi üles! — Mis sest piddi sama? Kas olli äkfine surm tullemas? Etä ma woiks hüda, räkida? Mitte ühte heale pinkso! Ma woisin siin nalga istuda. Kes piddi mind korteris tagga nõudma? Ja kui mind siit nõrgastuses leiti, kes wois ütelda, kes ma ollen ehk kust ma ollen, keddagi kirja egga tähte mul jures ei olnud? Mul tulli mele, et ma üksford Pariisi rahwa mõnda wisi surmast olin luggenud. Agga minno modi surmast, mis igga silmapilk odata olli, sest ei olnud ma weel luggenud! Sedda hullem! Ükski arst ei woinud jo uskuda egga arwata, et mo meled keif selged, et mul agga paljas likumisse wõim pudub. — Siis tulleb se rammusam neist kahhest koerast, aeab teist tagga, hakkawad mo pengi al jaggelema ja purrelema, putuwad järsko mo jalgesse, ma kuffun kui pu tomp pengi peale, ei sa oime ligutada. Mo küber weres peast, kep kuffus mahha. — Siis tulleb kormikandja eit mo jure.